

opusdei.org

Fyra Vittnesbörd från de nya prästerna

En biolog från Sevilla, en läkare från Australien, en brasiliansk ingenjör och en italiensk vetenskapsman är några av de trettiofyra nya prästerna som Opus Deis prelat nyligen vigde. Här nedan följer deras vittnesbörd.

2006-05-29

Alfonso Sánchez (Sevilla): “Havet är outgrundligt, underbart och okänt – liksom tron.”

Alfonso Sánchez de Lamadrid, som är 45 år gammal från Sevilla, har arbetat i 15 år i havet. Han är biolog och doktor i marinkunskap och har studerat ekosystemet i Cadiz-bukten och vid den andalusiska kusten.

Under vistelser ute på öppna havet analyserade han hur arter som braxen, ansjovis, sardin, langusten och rödspättan uppför sig. ”Havet är mycket fängslande. Även vi som är specialister på det vet mycket lite om de mysterier det gömmer. När man befinner sig i en båt, långt ifrån kusten, upptäcker man hur outgrundligt och jättestort havet är. Vi kan inte ens gissa oss till alla rikedomar det innehåller!”

Den helige Josemarías budskap som säger att man kan möta Gud i det vanliga arbetet hjälpte Alfonso

Sánchez att fundera över Gud.

”Havet som jag arbetade i var outgrundligt, underbart och okänt.”

Han gör ett uppehåll och fortsätter:

”Det är som tron. Vi tror att vi känner Gud men när vi rycker upp oss lite, när vi försöker möta honom och börjar ställa oss frågor, då upptäcker vi en helt ny, ändlös värld”.

Alfonso gjorde sina teologiska studier nödvändiga för präsvigningen i Rom.

Nu påminner han sig åren i

Andalusien. ”Det är en region där man särskilt starkt känner av Guds närvaro. Liksom överallt annars törstar också människorna i

Andalusien efter Gud. Vi är varma människor, vilket gör att även de som allra mest förvisat Gud från sina liv, ändå inte kan dölja att de äger en liten gnutta tro.”

Luca Fantini från Genua lämnade tron när han började fängslas av

naturvetenskapen. Idag är han präst.

Luca Fantini (född år 1972) läste till elektrisk ingenjör vid Genua-universitetet, men är framför allt en vetenskapsman passionerad för ämnena astronomi och fysik. Under sina universitetsår läste han också mycket filosofi. ”Jag blev helt förtjust i de nya vetenskapliga upptäckterna, till den grad att jag tyckte att de hade gjort att min tro hade hamnat i skymundan. Därför upphörde jag att gå i mässan och andra religiösa bruk, fastän jag blivit lärd att göra dem”, säger prästen.

I början av studierna – ”det var medan jag läste en bok av Freud, så konstigt fixar Gud till det för oss, som jag greps av längtan att göra något för mina medmänniskor. Det kändes som om något fattades i mitt liv och det var en underlig känsla, för jag hade aldrig förut känt ett sådant

behov. Samma dags eftermiddag ringde en kamrat och berättade att han tänkte tillbringa några dagar i Portugal med att ta hand om barn som hade Downs syndrom. Det var en aktivitet som några personer från Opus Dei hade organiserat. De försäkrade mig om att det var frivilligt att delta i de religiösa ceremonierna under de dagarna och jag gjorde det för jag ville visa min respekt”.

“Men det som fick mig att ändra mig var miljön. Bland dessa människor upplevde jag samma glädje som den jag hade bland mina vänner av båda könen i Genua, men – det fanns något mera! Jag tyckte om den frihet som de hade i utförandet av allt de gjorde, det djup som jag såg i allt det mest vardagliga de befattade sig med. Jag påminner mig med vilket lugn en av dem mottog förlusten av en familjemedlem. Jag frågade mig:

Hur skulle jag ha reagerat?”

Fortsätter han sin berättelse.

“När jag kom tillbaka till Italien lärde jag känna andra medlemmar av Opus Dei, goda yrkesmän, vetenskapsmän som inte såg något motsättning mellan sitt arbete och tron. Tvärtom märkte jag att det var just på grund av att de stod öppna gentemot tron som de kunde vara mera uppriktiga, mera krävande och omfatta verkligheten på ett mera allomfattande sätt. Jag var tvungen att erkänna att min attityd till verkligheten fram till dess varit mycket ytlig”, säger Luca.

”Med tiden började jag på nytt att praktisera min tro. Men mitt ’återkomst’ var inte en rent intellektuell process. Det var början till en ny vänskap, till ett personligt umgänge med Gud”..

Nu när han är präst fortsätter han att odla sitt intresse för naturvetenskap,

ty ”vetenskapens sanningar behöver inte stå i motsättning till trons sanningar. De ena stödjer de andra, de kompletterar varandra”.

**Amin Abboud från Sydney:
“Australien är ett fritt land, utan
fördomar, öppet mot Gud”**

Amin John Abboud, som är en 41-årig australiensare, arbetade tidigare som läkare vid *Repatriation General Hospital Concord* (i Sydney), efter att ha avlagt examen vid Sydney University. Under arbetet som läkare lärde han sig viktiga saker av sina patienter.

“Jag kommer ihåg att jag en dag hade parkerat min bil utanför sjukhuset. Då jag kom tillbaka såg jag att någon hade slitit av kofångaren och lagt den på motorhuven. Under vindrutetorkarna fanns en papperslapp instucken. Där stod: ’Detta har gjorts av en minibuss som sedan smet utan att ge sig tillkänna.

Jag kan vara vittne om ni vill'. Och så en underskrift. Den som skrivit det var mamman till ett barn med Downs syndrom som samma morgon hade kommit till sjukhuset i ett akutärende med sin son. Detta fick mig att tänka att de som lider av att en nära anhörig har en sjukdom, det är de som mest bryr sig om andra”.

Amin har också haft äldre personer med Alzheimer och fängelsekunder som patienter. ”Min första plikt var att ta hand om dem med hjälp av min yrkeskunnighet och sedan – ifall det blev något tillfälle till det – föreslå dem att söka tröst i den kristna tron”. Det kristna antropologiska tänkandet har präglat denne läkares arbete som nu blivit prästvigd: ”Under medicinstudierna förklarar man för oss, utan att ge oss religiösa argument, hur man skall förbereda en människa för döden och smärtan. Men jag tyckte att det man sade var tomt och absurt. Med

hjälp av tron kan man istället öppna sig för ett annat slags liv och det ger mening åt detta livet. Det är ett läkemedel som äger ett omätligt värde. ”.

Den australiensiske prästen hyser stora förhoppningar för sitt lands framtid: ”Australien är en lugn plats, där man älskar frihet och där det inte finns några fördomar. Därför är det ett land som står öppet för Guds sanning och en utmärkt plats för utbredningen av tron. Jag ber för att nästa Världsungdomsdag skall kunna bli ett ögonblick där många ungdomar får tillfälle att förnya sin tro.”

Adilson Martini från Brasilien: ”Jag kommer att fortsätta att ta hand om kvalitetskontroll – men nu gäller det byggandet av lyckliga liv!”

Adilson Martini, född år 1969 i Sao Paulo, arbetade som ingenjör i

Curitiba och Porto Alegre. Innan han studerade teologi för att bli präst i Opus Dei, hjälpte han bland annat till med att bygga en fotbollsstadion, tunnlar, en racerbana och ett oljeraffinaderi.

“Jag hade hand om kvalitetskontrollen vilket betydde att jag skulle se till att allt var riktigt gjort enligt säkerhetsföreskrifterna och så att allt sköttes med iakttagande av största effektivitet”. I yrkeslivet var han redan medlem av Opus Dei. ”Av den helige Josemaría lärde jag mig att vara ömsint när det gällde hur jag behandlade mina medmänniskor. När man leder ett arbetslag och man måste ge tillrättavisningar i utförandet av arbetet är det inte alltid lätt att vara vänlig. Man måste säga till dem vad som är dåligt och i vad de måste bättra sig. Det kan sägas genom skrik och gestikulerande eller med tålmod och ett leende”.

Nu har hans liv fått en helt annan vändning. ”Jag ville bli präst för att tjäna kyrkan och Verket. Jag kommer att utdela sakramenten, ge andlig vägledning åt människor som är mig anförtrödda, hålla katekesundervisning osv. Jag kommer att hjälpa människor att möta Gud. Därför tycker jag om att föreställa mig att jag nu kommer att ha hand om kvalitetskontroll – denna gång gäller det byggandet ... av lyckliga liv!”

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
fyra-vittnesbord-fran-de-nya-prasterna/
\(2025-04-21\)](https://opusdei.org/sv-se/article/fyra-vittnesbord-fran-de-nya-prasterna/)